

Sygnatura akt I C 91/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Ratajska

Protokolant: Oliwia Flisińska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa K. L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. L. kwotę 5.846,98 zł (pięć tysięcy osiemset czterdzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.546,98 zł (pięć tysięcy czterdzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 24 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty i od kwoty 300 zł (trzysta złotych) od dnia 2 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. L. kwotę 2.925,85 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia pięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powódce K. L. od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 788,15 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych pięćnaście groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSR Julia Ratajska

Sygn. akt I C 91/16

UZASADNIENIE

Powódka K. L. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5922,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.06.2015 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 13.05.2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której samochód marki B. nr rej. (...), należący do powoda został uszkodzony przez sprawcę kolizji, który posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany przyjął odpowiedzialność odszkodowawczą za zaistniałe zdarzenie wypłacił powodowi odszkodowanie, jednak nie w pełnej wysokości. Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi (...),67 z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 300 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że powódka nie udowodniła, że wypłacona przez nią szkoda była wyższa niż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.05.2015 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powódki K. L.. Sprawcą szkody był kierujący pojazdem, który posiadał polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Niesporne.

Powód zgłosił w pozwanym towarzystwie szkodę w pojeździe. W toku postępowania likwidacyjnego, pracownik pozwanego sporządził kosztorys napraw koniecznych w przedmiotowym samochodzie, określając wartość tych uszkodzeń na kwotę 2601,84 zł i przyznał powodowi odszkodowanie zgodnie z dokonany w tym kosztorysie wyczeniem.

Powód nie zgadzając się z przedstawionym przez ubezpieczyciela wyczeniem wartości napraw koniecznych, zlecił sporządzenie kosztorysu rzeczoznawcy samochodowemu R. S. (1), który określił koszt naprawy na kwotę 68224,51 zł brutto.

Koszt przeprowadzenia kalkulacji naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego wynosił 300 zł.

Niesporne, a nadto dowody:

- kosztorys pozwanego k. 23-27,
- zdjęcia k. 45-46,
- akta szkody k. 73a,
- kosztorys R. S. k. 11-22
- faktura k. 10,

Pismem z dnia 24.06.2015 r. (...) Sp. z o.o. w S., działając w imieniu powódki, wezwał pozwane towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty kwoty 5922,67 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody z dnia 13.05.2015 roku, w tym zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w kwocie 300 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Wskazane wezwanie doręczono pozwanej w dniu 24.06.2015 roku drogą mailową.

W odpowiedzi z dnia 27.08.2015 roku pozwane towarzystwo ubezpieczeń uznało roszczenie pozwanej dodatkowo do kwoty 69,57 zł, zaś odmówiło dopłaty odszkodowania w pozostałym zakresie. Łącznie powódka otrzymała kwotę 2671,41 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu.

Powódka nie zgłosiła się ze stanowiskiem pozwanego i nadal wzywała towarzystwo ubezpieczeń do wypłaty należnego jej odszkodowania.

Dowody:

- odwołanie powoda k. 28-30 wraz z dowodem doręczenia k. 31 ,
- pismo pozwanego z dnia 27.08.2015 roku k. 34wraz z kalkulacją k. 35-37,
- pisma k. 38-44,
- pełnomocnictwo k.9

Powódka nie naprawiła pojazdu.

Dowód:

- zeznania powódki k. 96.

Koszt naprawy samochodu powoda usuwającej uszkodzenia związane z kolizją z dnia 13.05.2015 roku przy użyciu oryginalnych części zamiennych i przy przeprowadzeniu naprawy w nieautoryzowanym warsztacie, wyniósłby brutto 8218,39 zł. Pojazd po szkodzie z dnia 13.05.2015 roku nie został naprawiony. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wymaga zastosowania części zamiennych posiadających akceptację wytwórcy pojazdu, a zatem części oryginalnych, które dają gwarancję zgodności ich cech i właściwości z wymogami przewidzianymi przez producenta. Użycie do naprawy części zamiennych nieoryginalnych z reguły nie przywraca pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia.

Dowody:

- pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych k. 108-153,

- ustne wyjaśnienia biegłego do opinii k. 177-178.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznym zakresie uzasadnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie korespondujących ze sobą dowodów z przedstawionych przez strony dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie były kwestionowane przez żadną ze stron oraz dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej J. M. i zeznań powódki.

W niniejszej sprawie niespornym pozostawało, że pozwane towarzystwo ubezpieczeń zawarło z posiadaczem pojazdu będącego sprawcą szkody umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Niespornym pozostawało także to, że umowa powyższa obowiązywała w dniu zajścia kolizji samochodu powoda z ww. samochodem. Pomiędzy stronami w sprawie sporną pozostawała natomiast wysokość szkody poniesionej przez powoda wskutek przedmiotowego zdarzenia.

Zauważyć należy, że przesłanką powstania po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej –stosownie do treści powołanego wyżej art. 34 ust. 1

ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – jest odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę.

W rozpoznawanej sprawie nie stanowiło sporu, że skutek kolizji z dnia 13.05.2015 roku powódka doznała uszczerbku majątkowego, związanego z koniecznością poniesienia wydatków na usunięcie uszkodzeń w tym pojeździe. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono okoliczności kolizji oraz zasadę odpowiedzialności deliktowej sprawcy szkody za jej wywołanie (na podstawie art. 436 § 2 k.c.), co kreowało odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę wyrządzoną powodowi w związku z ruchem tego pojazdu (na zasadzie winy), której pozwany także nie kwestionował w sprawie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast wysokości szkody powstałej w wyniku kolizji i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron co do kosztów naprawy pojazdu.

Należało więc w pierwszej kolejności zauważyć, że szkoda majątkowa związana z kolizją sprowadzała się do bezpośredniego uszczerbku w majątku powoda wywołanego czynem niedozwolonym. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstał z chwilą wyrządzenia szkody, a należne odszkodowanie winno zaś prowadzić do wyrównania poniesionej przez poszkodowanego straty majątkowej. Szkodę stanowiła bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie.

W toku niniejszego procesu obie strony powoływały się na wykonane na ich zlecenie kalkulacje naprawy pojazdu. Wyceny te nie mogły być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez Sąd ustaleń w sytuacji, w której twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Sąd zgodnie z wnioskami stron dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. M.. Wnioski sformułowane przez biegłego w ocenie Sądu były klarowne i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Po drugie, biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wreszcie zaś opinia biegłego była sformułowana w sposób logicznie uzasadniony i powiązany z przedstawionym w opinii procesem rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą.

Z opinii tej wynikało, że przy zastosowaniu średnich stawek stosowanych w dobrze wyposażone i prawidłowo funkcjonujące nieautoryzowane warsztaty naprawcze w województwie (...) koszt usunięcia skutków zdarzenia z dnia 13.05.2015 roku w samochodzie B. powinien wynieść kwotę 8218,39 zł brutto.

Odnosząc się do głównego zarzutu pozwanego do sporządzonej opinii sądowej, dotyczącego dopuszczalności naprawy pojazdu przy użyciu części innych niż oryginalne pochodzące od producenta pojazdu (w tym alternatywnych) Sąd zwraca uwagę, że w rozpoznawanej sprawie brak było szczególnych przesłanek mogących przemawiać za uznaniem tego rodzaju naprawy, jako działań wystarczających dla przywrócenia stanu pojazdu poszkodowanego sprzed szkody. Jako zasadę należy traktować, bowiem stosowanie oryginalnych, nowych części dla przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, w szczególności, jeśli uprzednio w samochodzie zainstalowane były właśnie elementy oryginalne (jak w rozpoznawanej sprawie). Naprawa w takim wariantcie zapewnia, bowiem przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku. Przy przyjęciu odmiennego stanowiska przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji mogłoby okazać się wątpliwe i nader utrudnione. Przy tym poszkodowany decydując się na naprawę w zaproponowany przez pozwanego

sposób musiałby przystać na to, iż zamontowane zostaną w jego pojeździe części, których jakość potwierdzona jest tylko przez producenta, innego niż ten, który wyprodukował samochód. Stanowisko to podkreślił biegłego J. M. na rozprawie w dniu 21.03.2017 roku, a Sąd tę ocenę podziela w całej rozciągłości.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że wskutek objętego sporem zdarzenia powód doznał uszczerbku w swoim majątku o wartości odpowiadającej koniecznym kosztom naprawy pojazdu.

W konsekwencji wszystkich powyższych rozważań należało uznać, iż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie nie pokryło w całości poniesionej przez powoda szkody. Koszt naprawy pojazdu Sąd ustalił na kwotę 8218,39 zł brutto, zaś pozwany wypłacił do tej pory z tego tytułu kwotę 2671,67 zł brutto. W tym stanie rzeczy Sąd określił świadczenie odszkodowawcze, do jakiego zobowiązany jest w dalszym ciągu pozwany względem powoda, jako różnicę pomiędzy ustaloną w sprawie wartością koniecznych napraw w pojeździe powoda, a wartością dotychczas wypłaconego powodowi z tego tytułu świadczenia na kwotę 5546,98 zł, o czym Sąd rozstrzygnął w pkt I wyroku.

Za zasadne Sąd uznał także żądanie zapłaty kwoty 300 zł tytułem kosztów powoda jakie poniósł on w postępowaniu likwidacyjnym na wykonanie prywatnej ekspertyzy przez rzeczoznawcę samochodowego.

Zdaniem Sądu orzekającego koszty ekspertyzy w kwocie 300 zł należy uznać w niniejszej sprawie za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powoda, a konieczność ich poniesienia była celowa i zasadna, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności niniejszej sprawy. W wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/2000 Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że ocena czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego powinna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Należy podnieść, że w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, brak jest przepisów, które wyłączałyby koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego z zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej. Kierując się tymi przesłankami Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/2004 przyjął, że: odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody.

Biorąc pod uwagę powyższe poglądy doktryny uznać należy, że koszty ekspertyzy w niniejszym postępowaniu były uzasadnione, konieczne w kontekście okoliczności sprawy. Stwierdzenia rzeczoznawcy samochodowego odnośnie części, które uległy uszkodzeniu, kosztów naprawy pojazdu powoda, zostały potwierdzone przez biegłego sądowego. Za zasadny uznać należy argument, że powód nie posiada wiedzy specjalistycznej w zakresie techniki samochodowej, więc sam nie był w stanie rozsądnie ocenić zasadności stanowiska pozwanego odnośnie szkody i jej wysokości. Za logiczne i uzasadnione należy uznać postępowanie, że poszkodowany, aby uchronić się przed niezasadnymi roszczeniami w stosunku do ubezpieczyciela zasięga opinii eksperta, a tym samym w konsekwencji nie wytacza powództwa, bez uprzedniego upewnienia się, że jego roszczenia mogą być uzasadnione.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał koszty prywatnej ekspertyzy w wysokości 300 zł jako element szkody powoda pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwany (art. 361 § 1 k.c.) i tym samym przyjął je przy prawidłowym ustaleniu wysokości odszkodowania.

Łączna kwota świadczenia jakiego powód mógł się domagać od pozwanego wyniosła zatem (...),98 i taką też kwotę należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego, o czym Sąd rozstrzygnął w pkt I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. O odsetkach w zakresie kwoty należnej tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzeń w pojeździe Sąd rozstrzygnął zgodnie z żądaniem pozwu. Mogły one bowiem zostać naliczone od kwoty odszkodowania należnego w czasie, gdy odszkodowanie stało się wymagalne. Ponieważ w dacie wskazanej w pozwie po stronie pozwanego istniał już obowiązek świadczenia w zakresie kosztów naprawy pojazdu (art. 817 § 1 k.c.), możliwym było ustalenie daty początkowej naliczania odsetek na dzień 24.06.2015 roku od kwoty 5546,98 zł. Natomiast orzekając o odsetkach od kwoty 300 zł Sąd wziął pod uwagę, że pismo z dnia 24.06.2015 roku wzywające po raz pierwszy pozwanego do zapłaty tej kwoty zostało mu doręczone w dniu 24.06.2015 roku, a zatem przyznano powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie dopiero po upływie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, tj. 02.07.2015 roku. Orzekając o odsetkach sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. zasądzone odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki za opóźnienie.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na poniesione przez powoda koszty wynoszące w sumie 2925,85 zł składały się: uiszczona tytułem opłaty od pozwu kwota 297 zł, kwota 2400 zł uiszczona tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, kwota 211,85 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego radcy prawnemu pełnomocnictwa.

Jednocześnie mając na uwadze, że koszt sporządzenia wyniósł kwotę 1211,85 zł, zaś strony uiściły łącznie kwotę 2000 zł tytułem zaliczek, koszt sporządzenia opinii, stosownie do wyniku sprawy, pokryto w całości z zaliczki uiszczonej przez pozwanego, zaś co do kwoty 211,85 zł z zaliczki uiszczonej przez powódkę, w związku z tym nakazano zwrócić powódce kwotę 788,15 zł.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

SSR Julia Ratajska

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. zszyć prawidłowo akta,
3. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda,
4. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od wykonania.

Dnia 11.04.2017 roku, SSR Julia Ratajska